

Tutkulu perçem

Şeylerdeki şeyler işte - sokaklardaki insanlar görmüyorlar beni. Oysa günlerdir tutkularım perçemlerimde dolaşıyorum. Nemli bir öğle sonrası, baş dönmeli, yeşertici. Yol kavşağında durdum. Arabalar habire geçiyor. Camlarında kızıl kızgın yüzüm, geçiyorlar. Yaya geçidinden tam üç kez geçtim. Trafik polisi de görmedi beni. “Gösterge... Gösterge!” diye bağırdım ona. Rahatlamadım hiç. Kızgınlığım tabanlarımda. Öğle güneşinde, kumsalda dolaşıyormuşum gibi - çıplak ayaklarla, kızmış kumlarda - yanıyor tabanlarım. Erkeklerle, erkeklere, en çok onlara, bu kendilerini, sonra yine kendilerini sevenlere kızgınlığım. İki düğmeli, tek düğmeli, üç düğmeli ceketleriyle duyarsızlar ordusu yığın yığın geçiyorlar. Ceketsiz, kravatsızlarda biraz olsun umudum vardı, oysa tek dolaşmıyor onlar - güçsüzler. Rastlamadım işte, birilerine rastlamadım - Rast-la-san-da, rast-la-ma-san-da avva gi-di-yo-ruz.

Durağa geldim. Çocuklu kadınlar, çocuksuz çantalı kadınlar, kadınsız çantalar, çikletli kızlar, çikletli at kuyrukları hep

bekliyorlar. Onlarla beklemek. Yağmurlar yağsa, yıkansa bu duraklar. Kaldırıma iki liseli genç oturmuş. Onlar da bekliyor. Yanlarına gittim. Şöyle elimle, “Açılın!” diyen bir işaret yaptım. Bir güzel yerleştim ortalarına. Şaşkın şaşkın bakakaldılar. Biri “Şey,” dedi, “otobüs,” dedi, öbürü, “Yürüsek,” dedi. İki elimle, ikisinin birden yanağına dokundum. Sağdakine, “Senin sakalın daha sert,” dedim, “usturayla tıraş olsana.” İkisi de gözlerini sandallarımın ayıramıyorlardı. Ayak parmaklarımı oynatmaya başladım. Kalkıp bir anda uzaklaştılar hızla. Duraktakilere baktım, karşı kaldırıma geçmişlerdi. Beklerler miydi benimle, bekliyebilirler miydi. Gelseydi otobüs, gösterseydim onlara. Geldi otobüs, ve ONLARIN kaldırımına yanaştı. Ayağa kalkıp eteklerimi silkeledim.

Tutkularımı gün aydınına çıkarmanın yeri miydi bu kent. Bu kent gidişli gelişi bir caddeydi. İki taraflı gelip gidenlerdi. Üç beş vitrin, bilmem şu kadar inşaat ve daha çok parti merkeziydi. Suç bütün bütün perçemlerimdeydi. Onlar böylesi kıvrılmasalar asmiyacaktım tutkularımı uçlarına, asamiyacaktım. Yeni dikilen bir trolleybüs direği, bir yol makinesi, bir kavga olmayı diledim. O zaman bakacaklardı. Bakmadan edemeyeceklerdi. Buna zorunluydular. Geçimleri bundandı.

Kenti, kent yapan iki caddenin birinden yukarılara doğru yürümeye başladım. Tepeye vardığımda ışıklarını yakmıştı kent. Bön bön bakiştık.

İşte bugünün kazancı -mazgal deliği- bu baş dönmeli, ılımlı günün kazancı ayaklarımın altındaydı. Deliğin başına çöktüm. Tutkularımı, birer birer perçemlerimden çıkarıp mazgaldan aşağı attım. Kentin lağımına karıştılar, “Oh! Bu kadar,” dedim. Bu kadardı.

Kalabalıklarda

*Çocukluğum yağıyor dışarda
Paslı korkulara, öpmelere sonra
Ordular, ordular sıkıntı
Güleç savaşlar geliyor
Nerde sevmeler, sövmeler orda.*

Kalabalıklarlaydım çoğu. Doymazlık bir tutkuydu içimde, ilgilere yönelirdi. Öyleydi ya en ilk suçluluğumdu - yatmaklar, el değmemişlik kalırdı yanında. Bilirdi bunu kalabalıklar, öç almayı en iyi bilirdi. Yalnızlığımı el kor - kor da yorgunluğu katardı bana.

Oturmalarda duramazlığım olurdu yorgunluğum - giderdim. İşte böyleyken, böyleyken en çok giderdim, bu hep tepeli kentin bir benim olan doruğuna. Orada, o ben gidince benim olan yerlerde, öyle aşağılarda kalırdı kent, öyle bü-yürdüm ben yorgunluğumda. Atıverirdim yorgunluğumu aşağılara, o kalabalıkların oralara - tepe gizlerdi ayıp yerlerini. Her atılanı yutardı bu kent, bu yorgunluğumu da kendinin sanırdı, ne çabuk sanırdı.

Bir güneş batımı gelirdi sonra. Bir güneş batımı vardı bu kentin, yalnızlığımı kalabalıklardan alır, geri verirdi. Bozkırlığıydı, bozkırlığı kentliğinden önceydi. En dilediğimiz deniz kentleri, orman kentleri, insan kentleri gün batımın-